

[Johs. Christiansen.]

ansvar. Men naturligvis har jeg ikke det fjerneste imod, at vi ser på disse ting i et udvalg; det er kun rimeligt.

Jeg forstår, at kommunerne ligesom ministeren har ønsket at bevare rådighedsbeløbet på de 15 pct. Jeg finder dette rimeligt og mener ikke, der kan invendes syndeligt imod den affattelse, man har givet den pågældende paragraf.

I § 293 foreslås den hidtil gældende, noget indviklede beregningsregel afløst, således at den trangshjælp, der kan ydes arbejdsløshedsunderstøttede, nu angives med faste beløb. Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Kaj Andresen i, at det betyder en forenkling, og jeg føler mig nogenlunde overbevist om, at denne forenkling vil blive hilst med tilfredshed af de lokale myndigheder, der har med disse ting at gøre. Nogen øjeblikkelig invending har jeg ikke imod opdelingen efter de tre kommunegrupper. Ærede medlemmer af folketinget kender lidt til det radikale venstres synspunkt vedrørende denne sag; opdelingen er jo efterhånden blevet, om jeg så må sige, et klassisk indslag i dansk sociallovgivning. Alligevel vil jeg pointere, at nogen egentlig bevågenhed nyder disse grænser ikke hos mig. I overensstemmelse hermed vil jeg benytte lejligheden til at spørge ministeren, om han kan oplyse, hvornår omtrent undersøgelserne vedrørende de faktiske leveomkostninger i landets forskellige dele kan ventes afsluttet og beretning dermed afgivet.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Ragnhild Andersen: Det er vel naturligt og rimeligt, at der finder en vis ajourføring sted i lov om offentlig forsyrg, da folkepensionsloven træder i kraft nu til 1. april, og mit parti ser da også med velvilje på nærværende lovforslag. Loven om folkepension nødvendiggør jo en række nye administrative regler fra den 1. april, selv om den ikke giver nogen egentlige forbedringer til rentemodtagerne før den 1. oktober. Jeg føler i denne forbindelse trang til endnu en gang at udtrykke min store beklagelse af, at man ikke fulgte mit partis forslag om at gå i gang med folke-

pensionen den 1. april i år, sådan som også kommunerne tilrådede det. Nu gennemfører man store administrative ændringer fra denne dato, medens de beskedne forbedringer må vente til oktober måned i år. Af mange grunde burde det hele være påbegyndt på én gang. Jeg vil dog om dette spørgsmål kun sige, at mit parti forbeholder sig at vende tilbage dertil ved en senere lejlighed.

Når man nu fra 1. april i år giver rentemodtagerne navneforandring til folkepensionister, kan ingen have noget at indvende imod, at de hidtidige betegnelser i lov om offentlig forsyrg: alders- og invaliderentemodtagere, erstattes af de pænere og rigtigere ord: folke- og invalidepensionister. Det mere betydningsfulde i dette lovforslag er dog bestemmelserne om ændring af kommunehjælps maksimalbeløb. Kommunehjælpen har jo hele tiden stået i et bestemt forhold til alders- og invaliderenten. I de senere år har loftet over hjælpen været aldersrentens grundbeløb plus rentetillæg og eventuelt børnetillæg til forsørgere, medens det tidligere maksimum var den noget højere invaliderente. Kommunerne har dog hidtil haft en rådighedssum på 15 pct. af de udbetalte beløb, som de har kunnet bruge til påkrævet supplerende hjælp. Som følge af de administrative ændringer, hvorved en hel del tillæg indregnes i aldersrentens grundbeløb, foreslår socialministeren kommunehjælps maksimumsgrænse ændret, så den fremtidig bliver 85 pct. af folkepensionens grundbeløb.

Lovforslaget går således ud på i almindelighed at bevare det hidtidige forhold mellem aldersrente og kommunehjælp. At der i det hele taget skal være en forskel mellem folkepension og kommunehjælp, begrundes af ministeren med, at de, der søger kommunehjælp, ofte er mennesker, der kun har hjælp behov i forbigående trangstilfælde, altså ikke varigt som alders- og invaliderentemodtagerne. Jeg tror, det kan være klogt i denne forbindelse at se et øjeblik på, hvem det er, der henvender sig om kommunehjælp på socialkontorerne rundt omkring i landets kommuner. Det er uden tvivl rigtigt, når jeg siger, at de, der kommer til socialkontorerne for at få hjælp, er dels de langvarigt arbejdsløse, dels mennesker, der er ramt af sygdom, endvidere vanskeligt stillede enlige mødre med for-